

situation? Det er den der logik, som jeg synes mangler.

Ministeren går ud og siger, at børn under 12 år skal kunne høres i selve skilsmisessituationen. Men hvis det så er sådan, at fars og mors forhold ændrer sig og ens egen oplevelse af, hvad man har brug for, ændrer sig, hvorfor må man så ikke fortælle til en eller anden myndighed: Gider I ikke kigge på denne her sag?

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Det må man også godt, og det synes jeg man skal have mulighed for. Men spørgsmålet er igen, hvad det skal betyde i forhold til, at man eventuelt genovervejer det samvær, som f.eks. forældrene kan være blevet enige om.

Det siger jeg bare åbent og ærligt, i forhold til hvad jeg siger i øvrigt på det her område, så burde det jo ligge lige til højrebænet, at vi sagde, at selvfølgelig skal børn have den mulighed. De skal i hvert fald have mulighed for at tale med nogen. Jeg siger det også i forhold til det replikskifte, der var mellem fru Anne Baastrup og hr. Helge Adam Møller.

Men jeg synes alligevel, at det argument, hr. Helge Adam Møller brugte i denne her sammenhæng, vejer meget for mig, altså at man siger, at det, at forældrene er enige, er noget, som har meget stor betydning for barnets generelle forhold til begge forældre. Der, hvor det jo bliver meget svært for børnene, er jo netop, når der er en konflikt mellem far og mor. Og hvis de så rent faktisk er enige her, f.eks. om hvor man skal bo osv., så synes jeg, det kan blive problematisk, hvis børnene alligevel kan åbne op for den debat.

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Så er der også de forældre, hvor der ikke er nogen kontakt. Der er en skriftlig aftale, men ingen kontakt derudover. Den ene af forældrene sidder og drikker en hel del osv., og barnet kommer hjem og siger det til mor, og mor siger, at det kan hun ikke gøre noget ved. Hun vil ikke gå ind i konflikten, hun er bange for vold og alt det der. Barnet har ikke nogen at snakke med. Barnet skal vente, til det bliver 12 år, så kan det ringe til statsamtet og sige: Nu vil jeg ikke have det læn-

gere. Børnerådet har jo en ganske forfærdelig historie med en dreng, der som 11-årig sagde: Jeg glæder mig sådan, til jeg bliver 12 år, så vil jeg fortælle dem, at jeg ikke vil hjem til far mere.

Det er den konflikt, som jeg synes er så forfærdelig svær at få gjort noget ved, medmindre man giver barnet lov til at ringe til statsamtet og statsamtet forpligtelse til at lytte og sige: Kom op og få en kop te. Man skal lytte til barnet og så agere, hvis man mener, at der er grund til at agere.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Til det sidste eksempel vil jeg sige, at i det tilfælde kan jeg ikke være andet end enig med fru Anne Baastrup. Jeg mener i hvert fald, at forpligtelsen til også at lytte til det barn under 12 år, der ringer ind, skal være der, også til eventuelt at invitere på kaffe eller te, eller hvad det måtte være. Det synes jeg er enormt vigtigt, for det er at vise respekt for barnets ønsker og betydeligheder, at man i givet fald kan tage aktion. Så det her taler jeg selvfølgelig for.

Men der er det så også, man må lidt ind på forskellen mellem lovforslag og beslutningsforslag, fordi der lige præcis kan være lidt forskellige overvejelser at gøre her med hensyn til, præcis hvilken aktion der skal tages fra statsamtets side, hvis et barn f.eks. ringer ind. Det er måske noget af det, som jeg synes med fordel kunne have været formuleret som et beslutningsforslag, for der kunne man ligesom få det gravet mere ud, inden det så kom frem i et lovforslag.

Mine bemærkninger her afslutningsvis, hvad det angår, skal sådan set bare tages som et udtryk for, at her er noget, hvor jeg sådan set er hundrede procent enig i intentionen. Det flugter fuldt ud med, hvad Kristendemokraterne siger om barnets bedste, og at barnet skal høres. Men selv om forældrene i hvert fald i nogle tilfælde her kan være fuldstændig enige om, at den måde, som samværet er fordelt på nu, er god, vil jeg alligevel sige: O.k., er det så lige det, vi skal tage op til genovervejelse? Men lad os drøfte det videre.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (for forslaget til folketingsbeslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling.